

казвашъ на дъждъ и на лапавица ... па като се обърнх къмъ Алафрангата, попита: — Сега докторътъ какво ще стане?

— Споредъ законитѣ, отговори Стефчовъ, за посѣгане възъ царски човѣкъ, има смъртъ или Диярбекиръ до животъ. И той изгледа побѣдоносно.

— Пада му се, избѣбря Хаджи Ровоама, какво му прави метохътъ да го гори?

— Търсилъ си го е, каза Нечо Аазата; снощната трескавица не бѣше като тѣй на вѣтъръ.

— Каже Нечо трескавица, та ми дойде на умътъ ... а пази Боже, въ Кримската война, азъ и Иванъ Бошнаковъ отивахме за Босна ... помнх, като днесъ; бѣше день или два до Никулдень; надъ Пиротъ замъркнахме, когато избухна една страшна буря, ала каква буря! ... И Григорътъ расказа какъ мълния гръмнхла надъ главитѣ имъ, запалила единъ орѣхъ, утрѣпала петдесетъ овци и откъснала опашката на дорястия му конь, когото продавъ послѣ съ убита цѣна.

Григорътъ расказа всичко това съ такава добросвѣстность и краснорѣчие, щото публиката го слуша до края съ непрекъснато внимание. Стефчовъ и Нечо аазата се спогледнахъ усмихнато. Михалаки стоеше сѣ важно наведенъ, а Хаджи Смионъ зѣнаше поразенъ отъ съкрушителната сила на Дамянчевата свѣткавица прѣзъ зима.

Докждъ Дамянчо още расказваше, кака Гинка бѣше се озърнала да дири Лалка.

— Кждѣ се дѣнх Лалка, Радо? Я иди ъз повикай, обърнх се Хаджи Ровоама повелително къмъ младата мома въ черно.

Лалка, подиръ думитѣ на Стефчова, исказани съ такова жестоко хладнокървие, бѣше се оттеглила полека и бѣше влезла въ една стая; тамъ се бѣ тръснхла на миндеря, съ глава на долу и заплакала съ гласъ. Порой сълзи се излѣхъ изъ очитѣ ѝ, като че дълго врѣме бѣхъ